

Cuvântul care zidește

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 30-A DUPĂ RUSALI
(Dregătorul bogat – păzirea poruncilor)

†) SF. AP. ANDREI
CEL ÎNTÂI CHEMAT,
OCROTITORUL ROMÂNIEI

†) SF. IER. ANDREI
ȘAGUNA, MITROPOLITUL
TRANSILVANIEI

SF. IER. FRUMENTIE,
EPISCOPUL ETIOPIEI

SINGURA ÎNTREBARE ESENȚIALĂ

Evanghelia de astăzi este o evanghelie care îți mișcă sufletul și te invită să-ți pui și tu întrebarea esențială: „ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” (Luca 18, 18)

Tânărul din evanghelia era un om evlavios. Cine nu și-ar dori să aibă în casă un asemenea tânăr? Vrednic, corect, cu demnitate și cu preocupări duhovnicești. Cât de apreciat ar fi acest tânăr în ziua de astăzi? Întrunește toate condițiile de fiu iscusit, de credincios înțelept, de tânăr înfrânat, de soț curat.

Unde n-am avea și noi un asemenea demnitar în ziua de azi care să păzească poruncile, să nu fure, să nu mintă și să nu fie desfrânat. Dar în ziua de astăzi rareori privim în Biserică și aflăm un tânăr cu asemenea calități ca cel din evanghelia de astăzi.

A venit la Domnul să-I ceară un sfat. Domnul i-a spus că pentru a dobândi viața veșnică trebuie să păzească poruncile date de Dumnezeu lui Moise. Tânărul a răspuns că toate poruncile le-a păzit din tinerețile sale. Atunci Domnul, văzând sufletul său curat și fără vicleșug, a făcut cu el un pas mai departe, invitându-l la desăvârșire și la apostolat.

I-a zis scurt: „Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; și vino de urmează Mie.” (Luca 18, 22) Prin aceste cuvinte, Mântuitorul i-a arătat calea cea înaltă a desăvârșirii, care este mai presus de poruncile Legii vechi. I-a zis: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor...” (Matei 19, 21) și l-a chemat să-L urmeze.

„Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat.” (Luca 18, 23)

Domnul spune atunci ucenicilor Săi: „Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în împărăția cerurilor.” (Matei 19, 23), adăugând: „mai lesne este a trece camila (n.r. – funia corăbiilor) prin urechile acului decât să intre bogatul în împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 18, 25)

Domnul în această pildă nu condamnă bogăția și pe bogați, ci îi invită la omenie. În această toamnă au fost pomeniți mai mulți bogați: unul care se îmbrăca în porfîră și vison (bogatul

nemilostiv), altul care era nebun, însuși Dumnezeu numindu-l așa (bogatul căruia i-a rodit țarina) și tânărul bogat, care la început n-a înțeles rostul bogăției și chemarea la apostolat pe care i-a făcut-o Hristos.

Citind aceste pagini nu poți rămâne cu inima de piatră, ci trebuie tot timpul să nu uiți că Dumnezeu te-a pus cu bogăție ca să poți să-ți mântuiești sufletul făcând milostenie.

Citim în Scriptură „Împărțit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac”. (II Cor. 9, 9). Amin! ❖

Părintele Dinu

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI, TEMELIA CREȘTINISMULUI ROMÂNESC

Astăzi, Biserica Ortodoxă cinstește pe Ocrotitorul României, Sfântul Apostol Andrei.

A fost „cel întâi Chemat” la apostolie de către Mântuitorul Hristos și, la rândul-i, a chemat pe mulți la dreapta credință, într-o bogată activitate misionară ce l-a purtat până la gurile Dunării de Jos. Pentru că strămoșii noștri geto-daci au primit cuvântul Evangheliei și au fost botezați de Sfântul Apostol Andrei, el este ocrotitor și cel dintâi părinte spiritual al românilor.

Apostolul Andrei era din Betsaida, Galileea, localitate situată pe țărmul lacului Ghenizaret, în nordul Țării Sfinte. Era fiu al lui Iona și frate al lui Simon-Petru. Potrivit Evangheliei după Marcu cei doi frați aveau o casă în Capernaum (Marcu 1, 29) și erau pescari, împreună cu tatăl lor. Deși Sfântul Andrei era evreu, numele său este de origine greacă și înseamnă curajos, bărbătesc.

Chemarea la apostolat a Sfântului Andrei

Sf. Andrei a fost mai întâi ucenic al Sf. Ioan Botezătorul și Întălmegătorul Domnului. Iar chemarea sa la apostolat a avut loc mai târziu și este relatată de Evangelistul Matei: „Pe când Iisus umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El”. (Matei 4, 18-19)

Conform aceleiași evanghelii, Sf. Andrei l-ar fi dus pe fratele său Petru la Iisus, spunându-i că l-a găsit pe Mesia. De aici provine caracterizarea lui Andrei ca „cel întâi chemat”.

În relatările evangheliștilor (Matei 10,2, Marcu 3,18, Luca 6,14, Faptele Apostolilor 1,13) Andrei este menționat mereu între primii patru: la înmulțirea pâinilor, dincolo de Marea Galileii, când el a înștiințat pe Mântuitorul că acolo, în mulțime, era un băiat care avea cinci pâini de orz și doi pești (Ioan 6, 8-9), iar a doua oară, după învierea lui Lazăr când, împreună cu Filip, au înștiințat pe Domnul că niște elini (greci), veniți în Ierusalim cu prilejul sărbătoririi Paștelui iudaic, voiau să-L vadă (Ioan 12, 20-22).

Alături de ceilalți ucenici, a fost trimis și Andrei de către Mântuitorul la propovăduire (Matei 10 și urm). L-a însoțit pe Mântuitorul pe drumurile Țării Sfinte, a fost martor la minunile pe care le-a săvârșit, a ascultat cuvintele Sale de învățătură și parabolele pe care le-a rostit în fața mulțimilor, a suferit alături de ceilalți apostoli, atunci când Domnul a fost prins, judecat, chinuit și apoi răstignit pe cruce; s-a bucurat alături de ei când a aflat de minunea învierii din morți și L-a văzut pe Domnul

înviat în prima zi, și după opt zile, la arătarea din Galileea, când au primit porunca predicării Evangheliei la toate neamurile (Matei 28, 19).

După învierea lui Iisus și Pogorârea Duhului Sfânt (la Rusalii), apostolii au mai rămas câțiva ani la Ierusalim, începând formarea Bisericii. La Sinodul Apostolic care a avut loc în jurul anilor 49-50 la Ierusalim, apostolii s-au întâlnit și au tras la sorți pentru a decide unde va merge fiecare. Sfântului Apostol Andrei i-a revenit zona Sciției, mai exact Dobrogea de astăzi. Mai întâi, Sf. Andrei l-a însoțit pe fratele său (Apostolul Petru) prin Asia Mică, apoi a trecut în peninsula Balcanică prin teritoriul Turciei de azi, ajungând în Sciția, unde s-a oprit un timp. Apoi a continuat misiunea de propovăduire a evangheliei, ajungând până în sudul Rusiei din prezent.

Martiriul Sfântului Apostol Andrei

Ducându-se la Patras, Sf. Apostol a convertit la creștinism pe soția proconsulului roman, Maximila, pe care a vindecat-o de o boală incurabilă. El a răspândit Evanghelia și printre ceilalți locuitori și în scurt timp s-a constituit o comunitate a ucenicilor lui Hristos. În perioada absenței din oraș a proconsulului Egeatus, Sf. Andrei l-a botezat și pe fratele acestuia, Stratocles, însă la întoarcere Egeatus s-a mâniat foarte, văzând cum credința creștină a pătruns în propria-i casă. A poruncit ca Andrei să fie închis, dar Sfântul Apostol, în închisoare fiind, și-a continuat propovăduirea și a hirotonit episcop pe Stratocles.

La câteva zile, sentința s-a pronunțat fără judecată, iar Sf. Andrei a fost răstignit cu capul în jos, pe o cruce în formă de X. A primit cu bucurie moartea martirică, oprind pe prietenii săi care voiau să-l elibereze și binecuvântând pe credincioși. Proconsulul roman din Patras a murit la puțină vreme după aceea de o moarte năprasnică, drept pedeapsă pentru nedreptatea săvârșită.

Noul episcop, Stratocles, după ce și-a împărțit averea săracilor, a construit episcopia sa pe locul martiriului sfântului apostol.

Apostolul Andrei - sfântul protector al românilor

Propovăduirea credinței în Hristos pe o parte a teritoriului românesc de către Sf. Andrei dovedește vechimea creștinismului la români. Alături de Sf. Ap. Andrei ar fi

predicat în Dobrogea și Sf. Ap. Filip. Prin strădania celor doi apostoli, în Dobrogea au fost întemeiate primele comunități creștine străromâne, hirotonindu-se clerici și ridicându-se biserici. Dovada acestei organizări bisericești o constituie prezența episcopilor din Tomis la sinoadele ecumenice, începând cu Sinodul de la Niceea (325).

Prezența colindelor, legendelor, obiceiurilor din Dobrogea închinat Sf. Andrei, întăresc credința că acesta a vestit Evanghelia lui Hristos în țara noastră. De asemenea, primul centru episcopal cunoscut pe teritoriul țării noastre a fost la Tomis.

Praznicul Sfântul Apostol Andrei, sărbătoare națională

În anul 1995, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât înscrierea cu cruce roșie în calendar a zilei de 30 noiembrie pentru prăznuirea Sf. Ap. Andrei și l-a desemnat Ocrotitorul României. În anul 2001, Sinodul a hotărât ca pomenirea Sf. Ap. Andrei să fie declarată sărbătoare bisericească națională și să se întreprindă demersuri pe lângă autoritățile de stat ca aceasta să devină și o sărbătoare națională a țării noastre. Prin legea 147 din 23 iulie 2012 Parlamentul României, la insistențele Bisericii, a declarat ziua de 30 noiembrie ca zi de sărbătoare legală în care nu se lucrează. **(Foto – Catedrala Națională, catapeteasmă) ❀**

Se naște pe la anul 270 în Patara Lichiei, în sud-vestul Turciei de azi, ca singurul copil al evlavioșilor Teofan și Nona, care-l cresc în credința creștină. Numele copilului, Nicolae, înseamnă în limba greacă „biruitor de popor”, ca semn că sfântul va fi un biruitor al răutății. De mic Nicolae se arată a fi milostiv și iubitor de rugăciune. Unchiul său, episcop al Cetății Patara, îi sfătuiește pe părinții săi să-l lase să devină slujitor al lui Dumnezeu, ceea ce s-a și întâmplat. Murind însă părinții săi în timpul unei epidemii, tânărul preot, unicul moștenitor al averii, o împarte celor nevoiași.

Alegerea Sf. Nicolae ca episcop pe scaunul Mirei în locul lui Ioan, ierarhul cetății, s-a făcut în chip minunat, căci adunându-se toți episcopii provinciei au ținut sfat pe cine să aleagă în tronul arhiepiscopal. După multă rugăciune, unui ierarh bătrân i s-a descoperit un tânăr cu chip luminos care i-a poruncit: „Mergi de cu noapte și stai la ușile bisericii și ia seama la cine va intra mai înainte decât toți în biserică. Acela este îndemnat de Duhul Meu. Deci luându-l cu cinste să-l puneți arhiepiscop. Numele bărbatului aceluia este Nicolae”. Vestea aflării bărbatului de Dumnezeu arătat a străbătut repede toată cetatea Mirei și mulți credincioși s-au adunat pentru a-l vedea pe cel ales a fi părintele lor duhovnicesc.

Sf. Nicolae, arhiereul, s-a făcut tuturor „îndreptător credinței și chip al blândei”, model de viață păstorilor lui. Dar fiindcă la cârma imperiului roman erau împărații prigonitori Dioclețian și Maximian, Sf. Nicolae a fost închis, fiind eliberat doar o dată cu venirea la tron a lui Constantin cel Mare. Atunci creștinii primesc permisiunea să-și officieze cultul

**Sâmbătă, 6 decembrie 2025,
il cinștim pe cel mai iubit sfânt din lume,
Sf. Ier. Nicolae, Arhiepiscopul
Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni, care
este și ocrotitor al Parohiei Șerban Vodă.**

**Postul Nașterii Domnului îl începem
cu hramul Sf. Cuv. Paisie de la Neamț
(pe 15 noiembrie), iar apoi, după numai
trei săptămâni, ne bucurăm de al doilea
hram, al Sf. Nicolae. O părticică
din moaștele sale, la care noi ne rugăm
cu evlavie, primind grabnicul său ajutor,
se află din anul 2017 în biserica noastră.**

religios în mod liber. Alături de ceilalți Sfinți Părinți, arhiereul Mirelor Lichiei a fost prezent la primul Sinod Ecumenic, convocat în anul 325 de împăratul Constantin cel Mare, sinod în care s-a combătut erezia lui Arie.

Sf. Nicolae a săvârșit multe minuni încă din timpul vieții sale. A scăpat cetatea Mira de o foamete mare, arătându-se în vis unui negustor ce avea o corabie plină cu grâu. Descoperindu-i-se în vedenie, sfântul i-a dat trei galbeni arvună și i-a poruncit să meargă în cetatea Mira pentru a vinde grâul. Iar negustorul ascultând pe sfântul a mers în cetate, povestind celor de acolo vedenia avută. Sf. Nicolae este socotit a fi și patronul marinarilor. Se știe că ierarhul Mirelor a potolit furtuni pe mare, salvând viața celor aflați în primejdie. Salvează onoarea unui tată văduv și a celor trei fete ale sale, tată nevoiaș, care din cauza cumplitei sărăcii era pe punctul de a-și „vinde” fiicele spre a-și putea asigura traiul zilnic, fără a conștientiza însă, pierzarea lor

morală și sufletească. Aflând de intenția lui disperată, episcopul Nicolae aruncă noaptea, de trei ori la rând, în casa lor, câte o pungă de galbeni.

În ziua de 6 decembrie a anului 343, sfântul și-a săvârșit viața sa pământească, mergând la Hristos. Numeroase minuni s-au săvârșit de sfintele moaște ale plăcutului lui Dumnezeu. Acestea au izvorât mir și mulți bolnavi s-au vindecat de neputințele lor trupesti și sufletești, iar duhurile cele rele erau izgonite prin rugăciunea la acest mare sfânt al Bisericii.

La Sf. Nicolae românii au multă evlavie. A fost patronul unor domnitori luptători, precum Vlad Țepeș, ctitorul Comanei, sau Mihai Viteazul, cel care a ridicat Măn. Mihai Vodă din București și a adus pe la anul 1599 mâna dreaptă a Ierarhului Nicolae în capitala Țării Românești, aceasta aflându-se astăzi la Biserica Sf. Gheorghe Nou. Iar de la începutul Evului Mediu, multe biserici sau mănăstiri de pe lângă curțile domnești sau boierești au avut acest hram. ✦

1 Decembrie 1918 – visul de veacuri al poporului român se împlinește

Anul 1918 a reprezentat în istoria poporului nostru anul marilor sale realizări pe tărâm național, încununarea victorioasă a unui lung șir de așteptări și de renunțări, de lupte și de sacrificii pentru un crez, pentru un ideal: desăvârșirea statului național unitar. Înfăptuitorul Marii Uniri din 1918 a fost poporul român, iar Biserica Ortodoxă Română a contribuit la înfăptuirea acestui ideal național.

Biserica Ortodoxă Română a avut o contribuție majoră la promovarea conștiinței identității și a unității spirituale a neamului românesc. Ea a cultivat cu insistență în sufletele credincioșilor români conștiința că au aceeași obârșie, ca neam,

aceeași limbă romanică (neolatină) și aceeași credință creștină.

Cultivând conștiința unității de credință și neam, Biserica Ortodoxă Română a contribuit la pregătirea marilor evenimente istorice, având ca scop unitatea națională a românilor, și anume: Unirea Principatelor din 1859, obținerea Independenței de stat a României (1877-1878) și Marea Unire din 1918, decisivă pentru constituirea statului național unitar România.

Intrarea României în prima conflagrație mondială (17 august 1916) a urmărit, de fapt, întregirea neamului românesc și făurirea statului național unitar. În cei doi ani de război, clerul ortodox român a fost

foarte activ: o parte a clerului ortodox român din Regatul României a însoțit trupele române pe câmpurile de luptă, o altă parte a rămas alături de credincioșii din teritoriile românești ocupate de trupele germane și bulgare, iar mulți monahi și monahii din mănăstiri s-au angajat ca voluntari în serviciile sanitare ale Armatei române.

În 9 aprilie 1918, la Chișinău, Sfatul Țării a hotărât cu majoritate de voturi Unirea Basarabiei cu România, iar la 28 noiembrie 1918, în Sala Sinodală a Palatului Mitropolitan din Cernăuți, s-au desfășurat lucrările Congresului General al Bucovinei, care a hotărât „Unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei,

în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României”.

Desăvârșirea României Mari a fost înfăptuită prin proclamarea Unirii Transilvaniei cu România, în 1 decembrie 1918, la Alba Iulia. Cele două Biserici românești din Transilvania, Ortodoxă și

Greco-Catolică, dincolo de anumite suspiciuni și neînțelegeri între ele, au contribuit mult la efortul de emancipare națională.

În dimineața zilei de 1 decembrie 1918, la sfârșitul Sfintei Liturghii, săvârșite în biserica ortodoxă din Alba Iulia,

Episcopul Miron Cristea al Caransebeșului a citit rugăciunea pentru dezrobirea neamului românesc. Cuprinsul profund al rugăciunii rostite a creat o emoție foarte puternică în rândul celor prezenți, încât întreaga biserică a intonat apoi imnul „Deșteaptă-te, române”. ❖

Cel chemat să învie neamul românesc și Biserica sa SFÂNTUL IERARH ANDREI ȘAGUNA, MITROPOLITUL TRANSILVANIEI

Trimis de Dumnezeu ca un apostol, pentru a aduce nădejde și pace neamului românesc ortodox, oprit și umilit, din Ardeal, Sfântul Andrei Șaguna a strălucit în veacul al XIX-lea ca o lumină, fiind mitropolit al Transilvaniei între anii 1864-1873. A rămas în istorie ca vajnic apărător al drepturilor ortodocșilor și românilor din Ardeal.

Transilvaniei (1848), apoi ca mitropolit (1864), deci în Biserica românească a slujit 27 de ani, dintre care 25 ca arhieru.

Așteptat ca un izbăvitor al românilor drept-credincioși, ierarhul lui Hristos s-a ostenit cu multă dăruire în lucrarea de apărare și de păstrare a identității spirituale și culturale a națiunii române ardeleni, pe primul loc fiind atât recunoașterea ei ca „națiune” egală în drepturi cu maghiarii, sașii și secuii, cât și desființarea iobăgiei. Pentru lupta sa de apărare a drepturilor și a demnității românilor transilvăneni, a fost mult iubit de cler și popor.

În plan bisericesc

Mitropolitul Andrei Șaguna a luptat cu mult curaj, timp de 15 ani, pentru ieșirea Bisericii românești din Ardeal de sub jurisdicția Mitropoliei Sârbești de la Carloviț. În decembrie 1864, s-a aprobat restaurarea vechii Mitropolii a Ardealului (desființată în 1701 de autoritățile de stat de atunci prin trecerea la „unire” cu Roma a unei părți a clerului ortodox), iar Andrei Șaguna a devenit arhiepiscopul Sibiului și mitropolitul românilor din Ardeal, Banat și „părțile de vest” (Crișana).

Canonist de vocație, marele Mitropolit a întocmit, apoi, o lege de organizare bisericească, sub numele de Statutul organic, aprobată de un Congres Național Bisericesc în anul 1868, prin care se prevedea autonomia Bisericii sale față de stat, dar și participarea laicilor la conducerea vieții bisericești, în probleme administrative și economice.

Ctitor de viață, limbă și cultură românească

A reorganizat vechea școală teologică de la Sibiu (existentă din 1786) ca un „Institut Teologico-Pedagogic”, cu două „secțiuni”, în care se pregăteau viitorii preoți, dar și învățătorii celor aproximativ 800 de școli primare din Ardeal, majoritatea ctitorite de el și îndrumate de Biserică, pentru ridicarea neamului. A cumpărat câteva case pentru nevoile școlii și internatului, iar pentru studenții teologi și preoți a tipărit o serie de manuale didactice (scrise de el însuși sau de profesorii Institutului).

La Sibiu a înființat o „tipografie diecezană”, în anul 1850, în care s-au tipărit: „Telegraful Român” „Calendarul” eparhial (numit în prezent „Îndrumătorul bisericesc”) o serie de manuale, toate cărțile de slujbă, o nouă ediție a Bibliei, între anii 1856 și 1858.

A organizat învățământul elementar și mediu ortodox românesc din Transilvania, punându-l sub îndrumarea Bisericii.

Așadar, Mitropolitul Andrei Șaguna a fost o personalitate uriașă, de o cultură enciclopedică, iubitor de neam, de Biserică și un smerit monah. Prin ceea ce am enumerat în acest articol nu am făcut decât să prezentăm doar câte ceva din acțiunile și realizările sale, o firavă schiță a ceea ce a fost și a făcut pentru Biserica din Ardeal și drepturile românilor. Pentru faptele sale sfinte, Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat la 21 iulie 2011, cu zi de cinstire 30 noiembrie, alături de Sf. Ap. Andrei. ❖

La 20 decembrie 1808 s-a născut Anastasiu - viitorul Mitropolit al Ardealului - din părinți temători de Dumnezeu, proveniți din aromâni, care se așezaseră în orașul Mișcolț, în nord-estul Ungariei.

După moartea timpurie a tatălui său, trecut la catolicism, mama sa, Anastasia Șaguna, rămâne singură cu trei copii: Evreta, Ecaterina și Anastasiu, încredințați unor așezăminte de educație catolice. Anastasia își crește cu dârzenie exemplară copiii în duhul Ortodoxiei, toți trei făcând la vârsta de 18 ani cerere oficială de reprimire în Biserica străbună. Ortodoxia viitorului mare ierarh este opera credincioasei sale mame, Anastasia.

În 1829, după ce terminase cu rezultate excepționale studiile de filosofie și drept la Universitatea din Pesta, tânărul Atanasie Șaguna se înscrie la Seminarul teologic ortodox româno-sârb din Vârșeț, unde a studiat timp de trei ani.

La vârsta de 24 de ani, intră ca novice în Mănăstirea ortodoxă sârbă Hopovo, unde a fost tuns la monahism sub numele Andrei, la 12 octombrie 1834.

A slujit Biserica Ortodoxă Sârbă, iar din 1846, cea română - timp de 40 de ani, până la moartea sa ca monah, ierodiacon, ieromonah, protosinghel, arhimandrit (1842), ca egumen al unor mănăstiri sârbești, ca „asesor” (consilier) la Mitropolia din Carloviț și ca profesor la seminarul teologic de acolo, ca vicar general al Episcopiei Transilvaniei, (1846), ca episcop al

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 30 NOIEMBRIE - 7 DECEMBRIE 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 30.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Apostol Andrei cel întâi chemat, Ocrotitorul României; Duminică a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 01.12	09 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Ziua Națională a României - Te Deum; Sfințirea apei mici
Miercuri 03.12	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Vineri 05.12	16 ³⁰ -18 ³⁰	Sfântul Maslu
	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Sâmbătă 06.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Ier. Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni Hram; Utrenia, Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 07.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminică a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) Utrenia, Sfânta Liturghie